

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
 Fora ciutat » 2 »

Los suscriptors del interior reben las obras del
 : : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2^a (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.

Los números atrassats son al mateix
 : : : : : preu y sense folletí : : : : :

TERCER FOLLETÍ • MESTRE JAN • Joseph O. Molgosa

Nota necrológica

Lo darrer dissapte, día 25 del actual, morí á Tarragona, sa ciutat natal, á 43 anys d' edat, lo distingit escriptor é ilustrat crítich catalá don Joseph Ixart, molt conegut y estimat á Catalunya y fora d' ella.

Lo teatro ocupá preferentment la seva atenció y en los Jochs Florals celebrats l' any 1879 guanyá un premi ofert per l' *Ateneo Barcelonés*, per sa important obra «Ensaig històrich crítich sobre lo teatro catalá».

Entre 'ls llibres d' aquest autor, recordém los varis que publicá ab lo títul de «El año pasado», notable colecció que enclou la crítica de tot lo mohiment intelectual á Barcelona durant los anys de la seva surtida.

Al morir ha deixat en curs de publicació una obra sobre teatro espanyol antich y modern, que veyia la llum en las planas de nostre colega *La Vanguardia*, del cual periòdich era un de sos més ilustrats colaboradors.

Nostre sentit pésam á sa dolorida familia.

J. S.

Teatro Catalá

¡MAYMÉS!

Monòtech en vers, original de D. Joan Gispert, estrenat la nit del 23 de Maig en la Societat de aucellistas y pescadors «La Primitiva» de Vich.

Obtingué molt bon éxit y te alguns xistes molt ben buscats. Fou rebut ab grans aplausos que obligaren al autor á presentarse al final de l' obra pera satisfer las justas aclamacions del públich. Lo desemenyo vá correr á carrech del Sr. Parnau.—J. S.

Siluetas Barceloninas

La florista de teatros

Fa com las marietas y demés cucas de llum, que no més se las veu á la nit. Algú opinará que aixó, en la florista de teatros, no es estrany perque es l' hora indicada pera las funcions, pero observin que á las qu' es celebran en las tardes dels días festius, no n' hi acudeix cap, perque aquella concurrencia no está per flors ni violas, y aixó te d' anar á gustos, perque la pobre florista seguint la semblansa de las lluernas, si be no dona llum, ne busca.

A l' hora de costum comensa la seva ruta, que consisteix en recorrer tres ó quatre dels teatros estiuenchs.

La seva presencia es notada desseguida; va neta, ben pentinada, ab devantal blanch moltas vegadas y portant las flors en una cistella de peu y llarga nansa, quinas condicions li permeten deixarla facilment á terra sense ajupirse. ¡Avuy en día en tot s'atina!

Be, preguntará algú, y que fa aquesta dona quan es al teatro? Ven flors?

Aixís ho sembla, encare que realment no es cosa que pugasse assegurar-se.

Va oferintne y donantne, admirintse, donantne, en lo verdader sentit de la paraula. Primer als qu' estan als palcos, després als de la platea. Pocas vegadas veuran que cobri, y may que torri cambi, sembla seguir aquell sistema de *ya ho trovarém tot junt*.

A las nou, al comensar la tasca, du la cistella plena á curull, y avans de las onse ya la du buy-

da. Un pretenia ferme creurer que alashoras ella anava á que li omplissin, pero jo puch assegurar que aixó no es fins al endemà dematí. Proveeix á la Rambla de las Flors.

Vaig sentir á un altre senyor, d'edat reposada pero que may está quiet, que al véuerla venir de lluny, va exclamar, referintse á la florista: *are ve 'l correu dels misteris*.

¡Ves quin modo de senyalar!... total, perque quan se li presenta ocasió trasmet un que altre recadet ó carteta d'algun parroquiá ó parroquianna. Qui s'hi resisteix á una cosa tan sencilla y sobre tot tan indicada pera pescar propinas.

Després, que als pobres que pateixen es fèrloshi un favor, y á ella, si la volen veurer contenta, deixin que pugui ferne forsas. S'hi fon.

Y com que las bonas accions sempre tenen lo seu premi, no es estrany que ab ellas hi haigi alguna florista que s'hi guanyi la vida y alguna coseta més.

Jo 'n coneix una que te una torre á Sant Gervasi, y viu com una marquesa.

Y vegin que son las cosas, ¿saben quan va ferho tot? l'any passat, per la tungada dels lilás.

J. XIMENO PLANAS.

De Heine

Als aucells, á la font, al sol, al liri,
altre temps estimava jo ab delit;
avuy t'estimo á tú, nineta hermosa,
á tú, qu'ets au y flor, fonteta y liri.

Quan me miras amorosa
desapareix mon dolor;
quan alegre 'm petonejas
sento endolcirsem lo cor.

Quan sobre ton si reposo
lo cel no 'm cal anyorar;
pero quan dius que m'estimas,
llavors, arrenco á plorar.

Dihuen que tens mal cor, videta meva,
¡qu' es ignorant lo mon!
Ben segur no ho dirian si probessin
la mel de tos petons.

F. MARIO.

Una colla d'animals

No crech que existeixi un home al mon que en quant á felicitat pugua posarse devant del meu company de *manilla*, senyor Pardal; ó *L'auceller*, com li dihem nosaltres de motiu.

Ell podrà ser molt estraibótich en totas las sèvas cosas, empró es felis.

Casat ab una nena tendreta (á pesar de tenir ell los seus 50 anys), no viu gayre á gust ab sa mitja taronja, perque ella, com es molt natural, desitjaria que 'l seu marit en lloch de passar

horas y més horas contemplant la seva *arca de Noé*, la portés á passeig, al café, al teatro ó en alguna de las moltas diversions que tenim á diari dintre nostra ciutat, tan quant més no 'ls mancan 'ls quartos; en fi, qu' es podrian donar una vida més regalada y no tan monótona com l'están passant.

Pero no es possible.

Jo li he fet algunas observacions sobre 'l cas, pero ell no s'entén de quèntos.

—Ja comprench—diu algunas vegadas—que la meua muller 's consúm sempre ficada á casa, pero no sé que dirli, jo no disfruto més que quan estich entremitj de 'ls meus animalets. A mí que no 'm toquin las bestias, totas las demés diversions y passatemps no 'm cridan l'atenció.

Y en vritat que prefereix qualsevulga animal á una persona. Y bona proba 'n dona la col·lecció d'animalets que te á casa seva. Desde l'asquerós escarbat al més curiós canari, ell los posseeix tots.

Te un' especie de catálech ab los noms de totas las bestioletas y de las habilitats que cada una d'ellas sab fer. Aquest catálech 'l regala á tots los que van á visitar 'l seu *museo*.

Un any, poch més ó menos fa que vareig esser convidat á visitar-lo y, la vritat, ne vareig quedar sorprés.

Te una gabia gran, de uns dos metros de llarga per un d'ample, y dintre d'ella hi campan catorze pardals de rassa inglesa que cada un d'ells porta una cresteta feta de panyo vermell pèl senyor Pardal. Aquets animals son los seus predilectes perque portan l'apellido d'ell.

Fa poch temps que 'ls ensenya de solfa. ¡Y ab quina gracia entonan lo *Duo de la Africana* y *La Verbena de la Paloma*!

Dintre la mateixa gabia, junts ab los pardals, s'hi troban dugas tortugas que fan salts mortals, un gat fréstech que juga á baldufa ab un pollastret que segons diu lo seu protector es pare d'una dotzena de pollets que també 's troban engabiats. Un canari y sa *muller*, saltats abdós de verdúm. Un parell de cunillets que si no tenen cap desgracia farán cria d'aquí un parell de mesos. Gallinas montanyesas que fan uns ous qu'espantan. Un porquet, un bé y un gos d'ayguas que dona goig mirarlos y honran á son propietari per lo nets y grassos qu'están. Escarbats d'una rassa que encare no ha pogut definir quina es lo bon senyor; moscas d'un tamanyo fenomenal... y en fi, moltas més classes y rassas d'animals.

La manutenció dels tals li costa un dineral, pro com no li mancan mitja dotzena de duros diaris, poch l'importa aytal gasto; mentres ell passa horas, días y mesos enfabat devant la

gabiá de 'ls seus *colegas*; porque á mí ningú 'm negará que l' home que te la dona jove y guapa y ademés te quartos y 's distreu solzament ab animals, ha d' esser tan animal com aquells.

Pro noto que fent deduccions m' embolico y resulta que jo també soch un animal.

Si, senyors, porque he comensat dihent que 'l tal senyor es company meu de *manilla*, que equival á company de distracció. Pro ha estat una lleugeresa. No m' hi contin entre 'ls seus.

Jo no més m' hi conto company per si algun día 's presenta l' ocasió de distreureu á la seva tendre muller, ja qu' ell no s' hi dedica per ser un tarambana.

¡Nada, la pobre 'm fa una llástima!

VICENS ANDRÉS.

Martiri

Amarrat nit y dia,
 á la roca fatal de tos desdenys,
 en vá clamo pietat als Deus, ¡oh! dona,
 com altre Prometeo!

En vá la mort ne crido,
 forcejant per lliurar-me inútilment,
 tú m' envias el corp del sensualisme
 á rosegar-me el fel.

Tú, quan en la agonía
 que vaig á sucumbir, traydora veus,
 rodejada de llum te m' apareixes
 com Vénus esplendent.

Y encara ¡oh! foll, t' adoro,
 y un viu desitj de tu m' ompla el cervell
 y tú per tot consol, bó y fentme befa
 'M miras somrient!

A. LLIMONER.

ARTISTAS CÓMICAS

BALBINA VALVERDE

Nebulosas

Al veurer d' ell los vicis
 que l' encadenan,
 las ambicions, los odís,
 que 'l fan tan negre,
 ¡ves qui diria
 que 'l mon es una estrella
 que 'n l' espay brilla!
 Y al veurel una estrella,
 entre mil d' altres,
 las nits hermozejantne
 ab sa llum clara,
 ¡ves qui creuria
 que á dins son brill puríssim
 homens s' hi crian!

VICENS COTS SAMON.

Acabar á bonhora

Las empresas teatrales de Londres s' han posat d' acort pera variar las horas en que 's donaban las representacions. Aquestas acostumaban á esser de vuit á onse, pero ab motiu de las moltas queixas rebudas per no poguerhi assistir los que del treball viuen y com que per regla general aquest, en aquell país acaba en tots los tallers y oficinas á las quatre de la tarde, desde are los espectacles comensarán á las cinch per acabar á las vuit del vespre, es á dir, una hora avants de la que aquí hi ha la costum de comensarlos.

Creyém que las empresas d' aquí, en be dels seus interessos, deurían fer algo semblant, no precisament ficsant aquellas mateixas horas, que aixó no es possible donadas las nostres costums, pero sí en lo sentit de comensar á las vuit en punt, escursar los entreactes y fer que á las dotse tothom fos al carrer.

Los que sols del teatro viuen, no es possible s' haigin ficsat ab las ventatjas que aixó 'ls reportaria, porque á esser aixís ja ho haurían implantat. Nosaltres qu' estém més en contacte ab lo públich que paga, nos consta positivament y coneixém lo disgust que 'ls causa sortir del teatro á la una ó á las duas de la matinada, 'ls que á las cinch ó sis del dematí han de deixar los llensols, per quin just motiu s' están de concurrer tant suvint á la més noble de las diversions.

Alegar que la gent va tart al teatro, no es una mira enrahonada; hi va tart per la sencilla rahó que no cal apresurarse, ja que al arribarhi s'hauria d' esperar massa á que comensessin, y aquest es un temps y neguit que pot ben estalviarse.

Y si no, franca 'ls fem la idea, que una de las empresas posi en sos anuncis lo següent avís: «En aquest teatro se comensan las funcions ab tota puntualitat, rapidés en los entreactes, la surtida avans de las dotse»; que 'l compleixi estrictament, y al cap de una temporada podrá donarnos la resposta.

Nota.—Dels beneficis que aixó li reporti no 'n volém res.—X.

Dignitat mal entesa

III

—Es molt original, D. Pepe, lo que V. conta.

—Ja habíam reparat nosaltres certes coses que vamos, lligant caps, no 's fa pas tant estrany lo de Sagunto.

—Sí, de momos ja s' en feyan, pero noys, es molt gros aixó d' ara.

—Y creyeu que no era plan convingut?

—D. Pepe diu que no.

—Y ca, si fa més d' un any que jo me la pensaba, és un truan lo tal Daniel...

—Donchs y lo prometatje ab Marianeta?

—Paraula d' estudiant, ja s' anirán sabent los seus enredos, recordeu la broma que feya ab Angelina?

—Y ab l' Antonia del Grau?

Per aquest tenor los companys del jove metje s' anaban espressant, de modo que la conversa del dia versá per enter sobre la aventura que narraba D. Pepe, arribat aquell matí.

—No descapdelleu tant contra Daniel — objetá lo portador de las novas — á vosaltres vos fa parlar l' enveja, ¿quí no haguera fet com éll?

—Oh, bé, sí, però vamos, sort com la de Daniel no 'n passen gaires. Solicitat, seduhit,... perque, segons V., ha sigut seduhit...

—Deixeulo acabar, fins aquí lo senyor no ho ha dit tot.

—Si á cada pas trenqueu la explicació, ¿cóm voleu que acabi?

—Al grá, al grá.

—Parli, som tot orelles.

—Com deya, V. tenia allotjament al cuarto del costat.

—Sí, y 'm dalia, donchs que no sent de nit era perillós exercir de tafaer. Estaban bastant callats, ó parlaban molt baix; las únicas paraulas que vaig entendre foren de Daniel, y deya: «No, Vicenteta, no; he fet mal fet en seguirte, nos hem compromés molt.» En quant á lo d' ella, no vaig recullir ni un mot.

Lo que s' ohia ben marcat, eran los passos del jove, passejant ajitat per l' habitació.

Com acabarà aquest misteri? será de goig ó de dolor? pensava jo, quan paran los passos, s' obra la porta y 'ls meus coloms d' una volada se 'm plantan al carrer. Prench lo barret y detrás d' ells, no era cosa de que m' escapessin així com així.

Parlan ab lo *garçon*, jo hi parlo després, y ré, van á distreurers visitant la població y sos voltants, habent encomanat lo sopar pera las set del vespre. — Qué 't sembla? pregunto al mosso. — Están molt amohinats, mes á la nit los passarà

NOSTRAS GL

ISCLE SOLER

Café y Copa

Lo Contramestre

Las euras del Mas

lo mal humor. Deuhen ser novicis y senten cert rau... rau...; faré sopar de peix.

—Ey, tú! pera mí no.

—Perfectament, mana V. algo?

—Lo sopar á igual hora y al meu cuarto. Aprofitaré per diligencias lo temps qu' hem sobri. Adeu.

A las sis era de retorn á la posada.

No va tardar molt á compareixer la parella, comunicantme 'l mosso soparían á la taula rodona.

Los minuts s' hem feyan horas, esperant, y aixís varen tocar las vuit.

Lo soroll d' una clau al girar, me doná á compondrer qu' els aucells acudían á la joca. Habia arribat lo gran moment, jo 'm deturaba fins la respiració.

Orella atent, escoltaba lo que puguessin dir, silenci absolut regnaba á l' estancia yehina.

Alashoras, surtint del meu cuarto y aplicant

TEATRALS

La Creu de la Masía

La fals ó lo cap de colla

Lo ret de la Sila

La Dida

la vista pe 'l forat de la clau, vaig veurer á Daniel y Vicenteta sentats en sofà, quiets, com avergonyits, ella rodejant ab bras nú lo coll del jove y ell posats los llavis damunt dels de Vicenteta.

—Y las mans, hont eran?—van interrompre á coro los oyents.

—No vull interrupcions.

—Es qu' un s' electrís.

—Avant, avant, silenci.

—Era un quadro plástich d' escás efecte, poch animat, hi faltaba vivor; ja m' en cansaba; lo penediment está bé que vinga, pero á son temps y no la *Quaresma* avants del *Carnaval*.

De sopte, las figuras varen animarse, lo grupo prengué marcat relleu, lo mohiment, font de vida, substituí á la inacció, lo sofà va ferse petit pera escenari, lo llum se va apagar y... bona nit.

—¡¡Bomba!!

—Y luego... qué 's va sentir, D. Pepe?

—V. va ohir algo que aclarés las tenebras?

—No á fé, va semblarme, no obstant, no ferhí falta, tot seguit hi vaig veurer tan clar, que retirantme prudentment al meu llit, me donguí per suficientment enterat.

—Y tal!

—Heus aquí per que fa dos días que no 's veu l' horxatera.

—Oh, y que si torna me la faré meva,—objec-tá un minyó,—y sense cap escrupol.

—Sí, pera tú será, —afegí un altre, — nos la disputarém...

—¡Cóm est tan guapo!

—Ey,—afegí D. Pepe, — no mogueu bronqui-na, aveniuse y molt será que per tots no n' hi hagi. Pero molt cuydado, eh! jo no he dit res.

—Descansi D. Pepe, serém reservats.

La crónica escandalosa, llesta com lo fluit eléctrich, va escampar ab fruició per tots los àmbits de la ciutat, carregat de color, lo histó-rich fet, ja prou viu de sí, y no faltá un ánima caritativa perádar son trasllat á la propia ena-morada de Daniel.

Marianeta, donsenlla de caracter sancer, ferida en sa dignitat de dona, va rebre al cor un cop tant mortal, que sens aguardar l' examen de probas, ni disposarse pera escoltar causas aten-uants, decidí rompre pera sempre ab son ay-mant.

Vicenteta, de retorn á Valencia, blanco dels epigramas dels companys de Daniel y mirada ab menyspreu per sas amigas, no va tardar en com-pendrer lo fals del pas que había donat incitada per una turbulenta passió que dominantla ofuscá lo seu enteniment induhintla á la perpetració d' una falta que ja li rosegava la conciencia, máxim quan repassant ab fredor sa conducta, veyá á Daniel més lluny d' ella que may. Gra-badas en son cor li habían quedat sas paraulas darreras al éixir de Sagunto; ell li había dit: Vicenteta m' has vensut, potser haurás lograt que no 'm casi ab Mariana, pero teu no ho seré may. Lo mon es gran, llochs trobaré hont ama-gar la meva vergonya si la dona qu' he triat me rebutja per indigne. — Y tals frases torturaban l' ánima de la noya en tant alt grau, que amor-tiguaren sa proverbial jovialitat de tal modo, que als pochos días deixaba l' horxateria y llo-gantse pera servir á una familia que passaba á Orán, abandoná pera sempre la ciutat que l' ha-bía vist neixer.

Als quince días d' aquets successos, Marianeta no tenía encara cap noticia de Daniel, lo cual confirmaba la sospita de que hagués marxat al Africa ab la desaparescuda minyona.

Entre tant, Daniel un tant représ de la sorpre-

sa que á n' ell mateix causaba la aventura de Sagunto, y recapacitant haber faltat molt ab Marianeta, la cual no era possible sabés res, va determinarse á parlar al seu pare de lo concebut projecte de casament. Un consentiment ab totes las retensions propias del cas, va ser la resposta del autor del seus días y ab lo cor palpitant de goig y esperansa escrigué á Marianeta.

J. BRÚ.

(Seguirá al número vinent.)

¡No tornaré!

Ne brotaban las ponsellas
del rosé del seu balcó,
lo día que vam trobarnos
per primera volta 'ls dos.

Van morí las ponselletes
cansadas de llensá oló,
sa hermosó y flaira duraren
lo que durá 'l nostre amor.

Van passá días y días,
un any enter, trist recort...
ja tornan las ponselletes
á florir en son balcó,
mes no torna la ventura
que va perdre lo meu cor,
ni tornaré la qu' estimo.

Puig no tornan may 'ls morts.

J. ROIG CORDOMÍ.

Servey de fora

SANT ANDREU DE PALOMAR.—Diumenge 19 del passat, al «Centre de contribuents» se posá en escena lo drama *Maria Rosa*, per la companyia que tan acertadament dirigeix lo primer actor D. Miquel Rojas. Lo desmenyo siguié molt satisfactori.

Dissapte passat al «Casino Andresense» se posá en escena lo drama *La Casa Payral*, per la companyia que dirigeix lo Sr. Sirvent. Se portá molt bé el Sr. Xicola y 'ls demés hi donaren un desmenyo regular.—V.

MONTBLANCH.—Durant los días de festa major, que son demá y demá passat, hi haurá funcions en la societat «La Catalana.» Lo segon día hi actuará la companyia del intelligent actor Parera.

Se representarán las pessas *Un beneyt del cabás* y *L' heren Pruna*.

SABADELL.—Demá, diumenge, es lo día senyalat pera inaugurar sas funcions en lo teatro Euterpe la companyia catalana del Teatro Romea. Las comedias anunciadas son *Las modas* y *¡Dilxós ball de máscaras!*

GRANOLLERS.—En lo teatro de «La Unión Liberal» diumenge á la nit se doná una representació del dra-

ma de D. Ignasi Iglesias *L' escorsó*, desmenyat per la companyia que dirigeix lo primer actor D. Emili Graells.—C.

ESPARRAGUERA.—La festa aprop passada, al nou cassino «L' Aliansa» y la societat «La Sempreviva» posaren en escena respectivament els dramas *Muralla de ferro* y *Reliquias d' una mare*, y la pessa *Un cove de figas*. Los aficionats de la primera ho feren admirablement, sobre tot los Srs. Busquets y Castells; no aixís los de la segona que en lo conjunt deixá bastant que desitjar.—J. B.

MASNOU.—Diumenge passat en lo Teatro Circo, se posaren en escena aplaudidas sarsuelas, y siguié una d' ellas lo celebrat *Ki-ki-ri-ki*.

Obtingueren acertat desmenyo, escepció feta del coro de *vírgenes* que' estigué detestable.

La música va correr á cárrech del aplaudit y acreditat quinteto de la població.

La entrada escassa.

En lo «Centre Coral» s' organisa una companyia dramática d' aficionats, dirigida per D. Joseph Bofill, quin debut tindrà lloch, á no haverhi cap contratemps, el día 24 del próxim mes, en lo local de la Societat.

Compondrán lo programa lo drama original de don Gervasi Roca *La ferida al cor* y la xistosa comedia *Un gepich cantant victoria*.

Hem vist la llista del personal y es numerós, lo que dona una prova de l' entusiasme qu' hi ha, en aquesta població pera lo teatro.

Lo repertori se compon en sa majoria d' obras catalanas, figuranthi *Rey y monjo*, *Las joyas de la Roser* y altres de celebrats autors.

Rebin per endevant nostre aplauso.—J. P. T.

VICH.—En la societat de aucellistas y pescadors «La Primavera» dijous passat día 23 de Maig, posaren en escena las obras catalanas *Una Calaverada*, *Mala Lluna* y *Lo Vigilant* que s' hi distingiren los Srs. Vila, Rovira, Ballbona, Redorta y Cuatrecasas. Va acabar la funció el estreno del monólech en vers original de D. Joan Gispert *¡May més!* que fou rebut ab calurosos aplausos tenintse que presentar al palco escénich al final de l' obra.—J. S.

MANRESA.—Ab asistencia de numerós públich, debutá diumenge 19 del passat Maig, en lo Teatro Conservatori, una companyia cómic-dramática dirigida pel primer actor D. Frederich G. Parreño, y de la que forma part l' aplaudida primera actriu senyoreta Concepció Llorente.

Ab una bona entrada tingué lloch lo dijous, día 23, la segona funció.

Lo día 26 se representá la pessa *¡Per equivocació!* que siguié molt aplaudida.

Pel diumenge vinent s' anuncia 'l debut dels actors, senyors Pigrau, Llano y Delhom.

En la Cervecería Catalana, lo passat dissapte tingué lloch la primera representació de la divertida pessa *La primera á Barcelona*, quina execució, á cárrech de la senyora de Molina, senyors Masana, Tello, Claramunt, Rubiralta, Ferrer y 'l nen Simonet, sortí bastant ajustada.

En la Cervecería Suissa, lo dijous 23, tingué lloch l' estreno de la bonica parodia de Pitarra, *La Esquella de la Torratxa*.

Tant en los mencionats teatros, com en algunas societats particulars, se preparan extraordinarias funcions per las próximas festas de Pasqua.—I. T.

Novas

Corresponen al número present las planas 33 á 48 del interessant drama *Mestre Jan ó l' honra del treball* y quedarà completat ab los dos números vinents.

Ha causat notable efecte la próxima publicació de las millors obras del teatro de nostra terra.

Avuy es lo dia senyalat pera comensar la nova temporada en la majoria dels teatros d' istiu d' aquesta ciutat.

Al Lírich debuta D. Emili Mario, ab la seva notable companyia que vé provehida de abundants novetats quins estrenos á Madrid han causat sensació.

Al Tívoli comensa la companyia Elías que porta bon número de obras quinas partituras hi ha gran ansietat en saborejar per correspondrer als primers compositors espanyols.

Lo Jardí Espanyol obra també avuy las sevas portas oferint, á més de agradable temperatura, un aixirrit quadro de sarsuela ab l' alicient de numerosos estrenos y ab la perspectiva de cuydar la escena catalana.

Al Teatro Granvía ab preus econòmichs com l' anterior, cultivará la sarsueleta castellana estant la direcció á cárrech del conegut mestre Taberner, y essent primeras figuras de la companyia lo Sr. Las-Santas y la tiple Sra. Cubas, celebrats per nostre públich en diferents temporadas.

La societat «Niu Guerrer» diumenge passat al vespre, celebrá la festa de repartició de premis del seu Certámen Casulá.

La broma va durar algunas horas, entre las riallas del numerós públich exitadas pel bon humor dels que duyan á cap tan acabada parodia dels Jochs Florals.

Los premis estigueren també á son centre, abundanthi tota classe de virám y altres menjars, de manera, que 'ls poetes que á mida que sigueren cridats, anaren pujant al escenari reculliren objectes, no sols de verdadera sino que fins de primera utilitat.

A l' un li donaren un pollastre, á l' altre un cunill, á n' aquell un ánech, al de més enllá un llús, al de l' altre cantó un quarteró d' arrós, á un que també va pujar á dalt, butifarra, etc., etc., en fi, que no hi faltá res, pera que 'ls premiats treguessin lo centre de penas, y 'ls espectadors s' hi fessin un panxó de riurer.

La «Societat Foment Regional» de Sant Martí de Provensals, per la present Pasqua té projectada una excursió al Vendrell en quina població hi donará, lo seu quadro dramátich, una funció á benefici de las familias dels náufrachs del «Reina Regente.»

Dijous comensá al teatro Novetats la nova temporada ab l' excelent companyia del teatro Espanyol, de Madrid.

La rebuda sigué carinyosa, suvinteijant los aplausos pera tots los intérpretes, lo qual signé bon preludi de campanya fructífera.

A Londres lo día 22 d' aquest mes la orquesta Händel, executarà l' himne de Mendelssohn, cantat per tres mil coristas, baix la direcció del mestre Manus.

L' antiga societat coral «La Catalana» ha entrat á formar part de l' «Associació dels Coros de Clavé.» Ab aqueixa son 104 las societats que forman part de tan floreixent Associació.

Demá al vespre la societat coral «La Catalana» celebrarà una vetllada Literaria-Musical en celebració del XVI aniversari de la seva fundació.

En la «Societat Cupido» ha sigut nombrat director d' escena D. Ramon Martí Corbera, persona molt intelligent en l' art dramátich y que 's distingeix per la predilecció que té en representar obras catalanas.

Al Circo Ecuestre está donant las últimas funciones lo celebrat artista Hurgini.

La empresa anuncia bon número de próximos debuts.

Ha sigut botat al aygua en East-Boston, un barco nou en lo seu género. Es un barco teatro, lo primer que s' ha construït en los Estats-Units.

Considerant lo numerós públich que durant l' estiu va desde l' interior á la costa á passar la temporada, los capitalistes de Boston han format una societat ab lo títul de «Floaling Amusement Compagny» fent construir dit barco, que portará á bordo una notable companyia d' ópera cómica que actuará y anirá recorrent las estacions balnearias de Harbos, Codey, Island y altres.

L' interior del barco está distribuït com un verdaer teatro. Los asientos de la orquesta y de la sala son movibles, al objecte de que quan convingui pugui servir pera saló de ball; las dimensions d' ella son de 48 peus de llarch per 40 d' ample.

En la funció que 'l dia 23 del passat se posá en escena en la «Societat Cupido» se representá la sarsuela *La marmota* y la comedia *Sense argument*.

Lo desempenyo sigué molt cuydat distingintshi la senyoreta Miralles y 'ls senyors Martí, Planas, Roig, Gratacós, Mingall, Juncá, Durán y Batlle.

La companyia infantil del mestre Bosch que actualment trevalla á Roma es objecte de grans ovacions. La premsa local ne fá grans elogis.

La «Associació Popular Regionalista» va celebrar diumenge á la nit una agradable vetllada Literaria-Musical qu' estigué á l' altura de las que acostuma á donar.

Diumenge á la nit en lo «Centro Moral de la Parroquia de San Francisco» una companyia infantil posá en escena lo drama *D. Miquel de Clariana* y la pessa *Sebas al cap*. Lo desempenyo sigué molt esmerat essent numerosíssims los aplausos qu' obtingueren los tendres artistas.

Al Eldorado estan donantse las últimas funciones de sarsuela ab las obras mes aplaudidas del últim repertori.

Próximament comensará la companyia del eminent actor D. Anton Vico.

Ha obtingut molt bon èxit á Murcia la sarsuela *Los tres claveles*, música del mestre Cotó.

«La Tertulia Literaria de Blanes» ha publicat lo Cartell convocant á un Certámen que 's celebrará per la Festa major d' aquella població.

Los temas son abundats y variats, lo que promet un bon resultat.

Si algú desitja veure 'l Cartell se li facilitarà en aquesta Redacció.

Cul de sach

—Home, com que vares dirme que trevallavas al Tívoli, ahir vaig anarhi...

—Y qué?

—Que, á la cuenta, á l' obra d' ahir no debias tenirhi feyna.

—Si 't descuydas!... sempre vaig estar en escena.

—Vaya, bola, porque jo no 't vaig veurer en lloch.

—Está clar, com que feya d' apuntador.—X.

Epígramas

I

Donya Rosa y l' Armengol,
 avants sempre 'ls agradava
 lo surtí á da 'l vol per llochs
 que hi tiressin barrinadas;
 mes los va fugi 'l desitg
 de fer ja tals passejadas,
 porque 's diu qu' anant per 'llá
 va tornar ella senyalada.

II

La Tuyetas de Gelida,
 de tot vol saber la mida.

ABELARDO COMA.

ÁLBUM RETROSPECTIU

Las forcas

Preguntas y respuestas

Baix aquest epígrafe, publicarem cada setmana las tres preguntas de cert interés que 'ns sian proposadas per nostres favoreixedors y al cap de dos números* publicarem las respuestas més acertadas que s' haigin rebut.

Pera no deixar res sense resposta, venen obligats á donarla per endevant los qu' enviïn alguna pregunta.

Número 4. — Per qué las moscas poden caminar y agafarse á las parets, sostres, vidres, etc., etc., sense caurer?

Número 5. — Quins son los arbres menos exposats dels llamps.

Número 6. — Per qué 'ls ferrocarrils en las dobles vías van sempre per la esquerra, mentres que 'ls cotxes, tramvias y personas prenen la dreta?

Las respuestas d' aquestas tres preguntas anirán insertadas d' aquí dos números. Aquell que las enviï primer y sian més justas tindrà dret á recullir un exemplar, escullit al seu gust, de las obras dramáticas que s' anuncian en las cubertas.—X.

Correspondencia

Joan Roman: si pot reduhirlo, anirá.— Mateu Casern: la opinió de vosté es molt justa.— N. M.: ja veu que ho fem aixís mateix, no hi cap altre cosa.— Joseph Franquesa: rebut tot conforme, l' articlet será objecte de reforma.—X. Z.: alguns servirán.— Esquerrá per forsa: anirá.— Un suscriptor: aquestas noticias produhirian efecte anarlas donant á cada representació.— Manuel Pagés: va be pero te un fondo poch simpátich.— J. S.: servirán la major part.— Ginebrons: també aprofitará.— Joseph Alemany Borrás: va be.— Rafael F. Solá: igualment.— Joseph Margarit: resultaria pesat.— Francisco Serra: actualment no depent de nosaltres, si vol coneixer los motius, particularment, ab gust se 'l complaurá.— Nicolau de Nuria: hi ha disposició, hi falta novetat.— Ramon Carsilach: conforme ab son parer.— Carlos Círrera: s' ha descuydat d' anotar la població.

Lo demés que no 's cita no va be.

Solució á la xarada del número anterior

XARADA.—No-ble-sa.

AVISOS.—Tots los senyors que vulguin enquadernar alguna de las obras publicadas en lo folletí, poden passar á verificar lo cambi baix las condicions de costum.

Cridém l' atenció del obsequi que s' anuncia á l' última plana de las cubertas.

Tipografia LA ACADÉMICA, Ronda de la Universitat, 6; Barcelona